

## Arrest

nr. 247 506 van 15 januari 2021  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 augustus 2019 België is binnengekomen, diende op 19 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 juli 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 27 juli 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 19/08/2019  
Overdracht CGVS: 29/10/2019*

*U werd in het Somali gehoord door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) op 09 juni 2020 van 13u48 tot 17u54. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door een tolk die de Somali taal beheerst. Uw advocaat, meester Ignace Oger, loco meester Chatchatrian Hajarpi, was tijdens het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig*

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de clan Habar Gidir. U bent geboren op 10 juni 1996, in Mogadishu, waar u steeds heeft gewoond in de wijk Saqawadin, in het district Howlwadag tot aan uw vertrek. U bent 6 jaar naar school gegaan. In 2014 overleed uw moeder aan suikerziekte. In 2016, huwde u met S.M.S. Zij overleed tijdens de bevalling van uw zoon M. op 25 september 2018. Op 26 oktober 2018 huwde u met de zus van uw eerste echtgenote Sa.M.S. U had een winkel aan huis waar u en uw echtgenote voedingsmiddelen verkochten. Daarnaast was u sinds 3 à 4 jaar ook voetballer in het team van uw wijk Saqawadin. Sinds begin 2018 werkte u samen met M.H.G., de districtsleider voor de jeugd in het Howlwadag district en tevens verantwoordelijk voor de sport in uw wijk Saqawadin. Als medewerker van M.H.G., hielp u mee in de sportcommissie waar u mee voetbalwedstrijden organiseerde tussen de wijken van Howlwadag onderling. U vervulde onder andere taken zoals scheidsrechter zijn, de matches samenstellen, de ploegen inlichten over de regels, de supporters verwittigen van het tijdstip waarop de matches plaatsvonden, en de bal klaarleggen. Toen u reeds enkele maanden voor M.H.G. werkte, werd u in 2018 een eerste keer opgebeld door een man van Al Shabaab via een anoniem nummer. De man van Al Shabaab vroeg u om iets voor hen te doen. U werd boos en legde de telefoon neer. Diezelfde dag werd u opnieuw gebeld vanuit een anoniem nummer, maar u nam niet meer op. Daarna werd u nog vaak opgebeld door een anoniem nummer. Uiteindelijk besloot u toch de telefoon op te nemen omdat u wilde weten wat Al Shabaab precies van u wilde. U wilde weten of ze u zouden vragen uw superieur te vermoorden, zodat u hem tijdig kon waarschuwen. Toen u de tweede keer de telefoon opnam, vroeg Al Shabaab u opnieuw om met hen samen te werken. Ze wilden dat u een bom of een pistool zou binnensmokkelen in het districtsgebouw van Howlwadag, omdat u er vaak naartoe ging. Toen u dit weigerde begon Al Shabaab u te bedreigen en uit te schelden. Ze verweten u dat u samenwerkte met de overheid en dat ze u zouden vermoorden indien u de opdracht niet zou uitvoeren. Toen u aan uw familie vertelde dat u werd opgebeld door Al Shabaab, raadden ze u aan te stoppen met het sportgedoe. Uw baas M.H.G. zei echter dat u niet bang hoeft te zijn, en gewoon uw werk moest blijven verder doen. U werd wel voorzichtiger, zo trachtte u zich minder te verplaatsen en vermeid u zoveel mogelijk de Bakara markt. Op een dag in juli 2018, kwam uw neef A.I.D. langs bij u thuis. Toen uw neef even naar het toilet ging, zag u een bericht van Al Shabaab op zijn gsm. In dat bericht stond "Waar ben je? De aanslag heeft plaatsgevonden, waar ben je? Heb je die man vermoord?". U was erg geschrokken en stapte ogenblikkelijk naar het politiekantoor van Howlwadag om uw neef aan te geven. Op het politiekantoor zei de politie echter dat ze ook hun twijfels hadden over u, dat u ook een verdachte was, en werd u 2 maanden opgesloten in het politiekantoor, waar uw tanden werden uitgeslagen. Na twee maanden (in september 2018), kon uw oom O.M.D. die een militaire leider was bij Skol Politio, de politie overtuigen u vrij te laten op borg, terwijl het onderzoek naar u verder werd gevoerd. Op 29 november 2018, was u samen met uw vader in een tuktuk op weg van de Bakara markt naar huis, toen er plots een wagen naast u kwam gereden en waaruit er mannen op jullie begonnen te schieten. Uw vader werd gedood en uzelf raakte zwaar gewond. Uw rechterarm werd geraakt door de kogels en toen u op de grond lag, keerde de wagen nog eens terug en reed over u heen. U raakte buiten bewustzijn en werd naar het Digfer hospitaal gebracht, waar u 1 maand in een coma lag. Toen u uit de coma ontwaakte, werd u opnieuw opgebeld en met de dood bedreigd door Al Shabaab. Daarna bleef u nog 5 maanden in het ziekenhuis. In de tussentijd, trof uw oom voorbereidingen voor uw vertrek uit Somalië. Op 15 mei 2019 werd u uit het Digfer ziekenhuis ontslagen. Op 21 mei 2019 werd uw baas M.H.G. gedood door Al Shabaab. Op 30 mei 2019 verliet u Mogadishu, en ging u per vliegtuig naar Turkije, om via Griekenland uiteindelijk op 13 augustus 2019 in België aan te komen. Op 19 augustus 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legde u de volgende documenten neer: 2 originele medische attesten, één van het Rode Kruis en één van het UZ Gent over uw verwondingen aan uw rechterarm en onderbeen; vier privé foto's, waaronder een foto van u met uw voetbalploeg; twee foto's van u met een journalist van Gool FM, en een foto van u met de leden van de sportcommissie, waaronder M.H.G.; een kopie van uw geboorteakte; en een kopie van een certificaat van identiteitsbevestiging.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat geen geloof wordt gehecht aan uw relaas dat aan de basis zou liggen van uw vrees voor vervolging en dat de situatie in Mogadishu geen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.*

*U verklaarde uw land te zijn ontvlucht omwille van vervolging door Al Shabaab enerzijds en omwille van problemen met de Somalische overheid anderzijds.*

*(1) Wat betreft uw beweerde vervolging door Al Shabaab, heeft u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u werd bedreigd en geïnterviewd door Al Shabaab.*

*Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde dreig telefoons door Al Shabaab, die de aanleiding vormden van uw problemen. Uw verklaringen hieromtrent zijn uitermate vaag en weinig consistent. Zo verklaart u dat u werd gebeld door Al Shabaab en dat zij u vroegen om iets voor hen te doen aangezien u in het districtsgebouw werkte (notities persoonlijk onderhoud CGVS (hierna NPO), p. 13). Door de protection officer van het CGVS gevraagd wanneer u voor het eerst werd opgebeld door Al Shabaab, verklaart u dat u zich de datum niet meer herinnert, maar dat het ongeveer in het jaar 2018 was (NPO p. 18). Gevraagd hoe lang u reeds met M.H.G. samenwerkte, toen Al Shabaab u voor het eerst opbelde, kan u slechts vaagweg aangeven dat u er al enkele maanden werkte (NPO, p. 18). Gevraagd waar u zich bevond toen Al Shabaab u voor het eerst opbelde, geeft u onzeker aan dat u denkt dat u thuis was (NPO p. 19). U gaf aan dat Al Shabaab, na het eerste telefoontje, dezelfde dag opnieuw terugbelde via een anoniem nummer, maar toen nam u niet op (NPO, p. 20). Twee dagen later werd u opnieuw opgebeld vanuit een anoniem nummer. Wat verder verklaart u dat Al Shabaab maar bleef bellen en bellen. Door de protection officer gevraagd hoeveel keer Al Shabaab dan precies terugbelde, blijft u echter het antwoord schuldig en kan u enkel zeggen dat ze 'vaak' hebben gebeld. Zelfs wanneer u gevraagd werd om ongeveer een schatting te geven, antwoordde u met "ik weet het niet, ze hebben me vaak gebeld" (NPO p. 20-21).*

*Verder bleef u ook over de inhoud van de gesprekken uiterst vaag en summier. Toen u een eerste keer door de protection officer werd gevraagd wat de man van Al Shabaab precies zei aan de telefoon, antwoordde u dat ze wilden dat u 'iets' voor hen deed omdat u in het districtsgebouw werkte (NPO p.18). Toen u vervolgens door de protection officer werd gevraagd wat Al Shabaab dan precies zei, dat u voor hen 'iets' moest doen, bleef u zeer vaag in uw antwoord en herhaalde u dat Al Shabaab wou dat u met hen samenwerkte omdat u vaak naar het districtsgebouw ging en voegde u er aan toe dat ze zeiden dat u niemand moest vermoorden, maar dat u 'iets anders' moest doen (NPO p. 19). Wat verder verklaart u daarentegen dat u de telefoon reeds boos had neergelegd van het moment dat de man aan de telefoon zei "we zijn van Al Shabaab en we willen dat u iets voor ons doet"(NPO p. 19). Pas toen Al Shabaab u bleef terugbellen, besloot u op een gegeven moment toch de telefoon terug op te nemen omdat u wilde weten wat Al Shabaab precies van u verlangde, of u een opdracht zou krijgen om uw superieur (M.H.G.) te vermoorden, zodat u hem in dat geval kon waarschuwen. (NPO p. 21). Over dit tweede telefoongesprek, verklaarde u dat Al Shabaab u vroeg om een bom of een pistool binnen te smokkelen en het aan iemand door te geven. Door de protection officer gevraagd aan wie u dat dan moest doorgeven, bleef u opnieuw zeer summier over de instructies van Al Shabaab, en antwoordde u dat Al Shabaab slechts zei dat de persoon wel naar u toe zou komen (NPO p. 21). Het feit dat u niet weet wanneer precies en hoe vaak Al Shabaab u heeft proberen opbellen om u een opdracht te geven en om u te bedreigen met de dood is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Voor zulks een ingrijpende gebeurtenis als het ontvangen van een telefoon van een terreurgroep als Al Shabaab, over wie u nota bene had verklaard dat u hen haatte (NPO, p.19) – omdat ze vele mensen vermoord hadden, waaronder een bewoner van uw wijk, een zekere J. (NPO p. 20) – kan toch wel verwacht worden dat u ten minste nog weet wanneer u precies het eerst werd gecontacteerd, waar u zich bevond, waar het gesprek precies over ging en hoeveel keren ze u probeerden te bellen.*

*Het feit dat u zelfs geen ruwe schatting kan geven, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de feiten. Bovendien wist u ook niet te overtuigen over de inhoud van de gesprekken, die door u zeer summier en stereotiep werden weergegeven.*

*Ten tweede dient te worden vastgesteld dat uw handelingen niet in overeenstemming zijn met uw vernoemde vrees voor Al Shabaab, wat de geloofwaardigheid van de vernoemde dreigtelefoons verder ondermijnt, en de ernst van uw beweerde vrees evenzeer ondergraaft.*

*Zo verklaarde u dat toen Al Shabaab u de eerste keer opbelde, u boos werd omdat u Al Shabaab haatte en meteen de telefoon inhaakte omdat u zich niet kon controleren (NPO p. 19). Hierna verklaarde u dat Al Shabaab u vaak bleef terug bellen (NPO p. 20). Toen u uiteindelijk dan toch een tweede keer de telefoon opnam, weigerde u de opdracht die Al Shabaab u oplegde, waarna ze u begonnen uit te schelden en te bedreigen met de dood (NPO p. 13 en 21). Door de protection officer gevraagd of u dan schrik had, na deze doodsbedreigingen, antwoordde u dat u heel bang was, dat u bezorgd was en voorzichtiger was geworden (NPO p. 21). Hoewel u Al Shabaab haatte, heel bang was door hun doodsbedreigingen, en Al Shabaab u vaak bleef terugbellen, dacht u er evenwel nooit aan om uw telefoonnummer te veranderen. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat iedereen uw gsm nummer had en u wist dat als u een ander nummer zou nemen, dat Al Shabaab u nog steeds zou vinden (NPO p. 22). Deze verklaring vermog niet te overtuigen, het ongemak van een nieuwe telefoonnummer te moeten doorgeven aan familie en vrienden lijkt immers niet in verhouding met de vrees die u beweerde te hebben dat Al Shabaab u zou vermoorden. Ook de uitleg dat Al Shabaab u ook bij een nieuw nummer toch wel zou vinden, geeft weinig blijk van een ernstige overweging om stappen te nemen om uzelf te beschermen. Immers, als u uw zelfde telefoonnummer behoudt, kan Al Shabaab u zeker vinden. Nog frappanter is dat u uw werk in de sportcommissie bleef verderzetten, hoewel u verklaarde dat Al Shabaab nochtans wou dat u stopte met uw werk én uw familie u aanraadde ermee te stoppen. (NPO p.13 en p.20). Naast uw bewering dat u door Al Shabaab werd bedreigd omdat u hun opdracht geweigerd had, verklaarde u dat Al Shabaab u verweet samen te werken met de overheid (NPO p. 20) en dat ze wouden dat u stopte met u werk (NPO p. 13). Wanneer u door de protection officer werd gevraagd of u met iemand uit uw omgeving had gesproken over het feit dat u werd opgebeld door Al Shabaab, verklaarde u dat u het aan uw familie en aan 'die man die vermoord is' [M.H.G.] vertelde (NPO p. 20). Hierop zei uw familie dat u "gewoon moet stoppen met dat sportgedoe, ze hebben jou 1 keer benaderd, dus je moet nu stoppen anders gaan ze je vermoorden." (NPO p. 20). U bleef echter uw werk verderzetten. Door de protection officer gevraagd of u dan nooit had overwogen om te stoppen met het sport gedoe, antwoordde u dat het wel had overwogen maar nog niet was gestopt (NPO p. 22). Het feit dat u uw werk binnen de sportcommissie bleef verderzetten ondanks de bedreigingen van Al Shabaab en tegen het advies van uw familie in, geeft toch wel blijk van een uiterst risicovolle houding die niet in overeenstemming is met de door u beweerde vrees. Overigens valt deze beweerde vraag van Al Shabaab om uw werkzaamheden in de sportcommissie te stoppen niet te rijmen met hun andere vraag om voor hen zaken naar het districtsgebouw te smokkelen waar u net omwille van die sportactiviteiten vaak heen ging. Het feit dat u niet de moeite deed om van telefoonnummer te veranderen en u uw sportactiviteiten gewoon verder zette zaken waarmee Al Shabaab u rechtstreeks konden treffen - maar wel de moeite deed om uw dagelijkse leven in andere domeinen drastisch aan te passen, zoals het feit dat u slechts nog 1 keer per maand naar de Bakara markt ging in plaats van om de dag, en dat u probeerde uzelf minder te verplaatsen (NPO p. 22) is evenzeer opmerkelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging en vrees voor Al Shabaab wegens uw sportactiviteiten en geweigerde samenwerking met hen.*

*Wat betreft uw verklaring dat M.H.G., de districtsleider voor de jeugd en de man die u opdracht gegeven zou hebben te helpen bij sportactiviteiten, bedreigd en vermoord werd, dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen over de beweerde contacten die u had met Al Shabaab blijkt, dat u door Al Shabaab zou gevisieerd worden puur omwille van uw samenwerking met M.H.G.. Laat staan dat ze u wouden doden omdat u met M.H.G. samenwerkte. Uit de door u beschreven telefoongesprekken met Al Shabaab, blijkt nergens dat zij op de hoogte waren van uw link met M.H.G., laat staan dat ze zijn vertrouwenspersoon zouden inlichten of inschakelen. Zo verklaart u in eerste instantie dat u werd gebeld en dat "de mannen [Al Shabaab] zeiden 'luister, we willen dat u iets voor ons doet, aangezien u in het districtsgebouw werkt, gaan ze u niet fouilleren'. Ze bleven dat vragen en ik weigerde en op gegeven moment zeiden ze 'we willen dat u stopt met uw werk, u wil niet met ons samenwerken, maar dan moet u niet met hen samenwerken'. In het begin belden ze me op en ze wouden me op een rustige manier overhalen, maar aangezien ik weigerde begonnen ze te dreigen en werden ze brutaal. Ze zeiden tegen mij 'luister we gaan jou niet vragen mensen te vermoorden, het enige dat we willen is dat je dingen moet binnensmokkelen.' Nadat ik weigerde werden ze brutaal en ze begonnen te vloeken en mij te bedreigen met de dood." (NPO, p. 13).*

*Uit deze verklaringen blijkt dat Al Shabaab u het eerst opbelde om u in te schakelen in een opdracht voor hen, omdat u toegang heeft tot het districtsgebouw van Howlwadag. Pas nadat u deze opdracht weigerde, begon Al Shabaab u te bedreigen met de dood. Zo verklaarde u dat ze dreigden u te vermoorden als u de opdracht niet zou uitvoeren (NPO p. 21). Hieruit kan ten eerste worden opgemaakt dat Al Shabaab u niet wou doden puur omwille van uw connectie met M.H.G., dan wel omdat u weigerde met hen samen te werken. Bovendien gaf Al Shabaab in de door u beschreven gesprekken nergens aan dat ze wisten dat u met M.H.G. samenwerkte, slechts enkel dat ze wisten dat u toegang had tot het districtsgebouw. Verder blijkt uit uw verklaringen dat de toegang tot het districtsgebouw geen exclusiviteit is, en dat daarentegen zeer veel mensen toegang hebben tot het districtsgebouw. Zo legt u zelf uit dat er sportevenementen plaatsvinden en dat mensen ernaartoe komen voor entertainment of om een toespraak van de districtscommissaris bij te wonen. Wanneer er een voetbalmatch is, mogen de speler en supporters binnen, maar worden ze sowieso gecontroleerd (NPO p. 19). Al Shabaab had dus eender welke voetballer of supporter kunnen benaderen voor zulks een opdracht, en hoefde daarvoor niet per se de vertrouwenspersoon van M.H.G. in te schakelen. Verder lijkt het ook niet logisch dat Al Shabaab u per se nodig zou hebben om een bom of pistool in het gebouw binnen te smokkelen en aan iemand door te geven, als ze reeds een eigen handlanger binnen in het gebouw hebben (NPO p.21) In tegendeel. Zoals eerder aangehaald lijkt de vraag van Al Shabaab om uw werkzaamheden in de sportcommissie te stoppen haaks te staan op hun andere vraag om voor hen zaken naar het districtsgebouw te smokkelen, de plaats waar u net omwille van die sportactiviteiten vaak heen ging.*

*Verder is het niet in verhouding met uw beweerde vrees dat u de veelvuldige bedreigingen van Al Shabaab die aan u gericht waren nooit heeft aangegeven bij de plaatselijke politiediensten (NPO p. 24), temeer gezien u volgens uw verklaringen wel ogenblikkelijk de politiediensten inlichtte toen u een verdachte SMS zag op de telefoon van uw neef waarop u uw neef verdacht van het hebben van banden met Al Shabaab. Zo verklaarde u dat op een dag, toen uw neef A.I.D. bij u thuis op bezoek was, u een bericht op zijn telefoon las waaruit bleek dat uw neef samenwerkte met Al Shabaab (NPO p. 13). U verklaarde hierover dat dit enkele maanden was nadat u reeds telefonisch bedreigingen had ontvangen van Al Shabaab (NPO p. 19). Toen u het bericht las, was u erg geschrokken en besloot u meteen naar de politie te stappen zonder iemand, noch uw familie, noch uw neef, waar u nochtans goed mee overeen kwam, in te lichten (NPO p. 23). Door de protection officer gevraagd, waarom u dit niet eerst met iemand besproken had, of waarom u uw neef hiermee niet eerst geconfronteerd had, antwoordde u dat u erg bang was omdat Al Shabaab mensen uitschakelt die hun geheim ontdekken (NPO p. 23). Verder legde u uit dat u erg geschrokken was, dat een familielid van u lid was van de groep, en dat u alles wou vertellen wat u gezien had aan de politie (NPO p. 24). Het feit dat u wel ogenblikkelijk naar de politie stapt wanneer u ontdekt dat een familielid van u, waar u bovendien goed mee overeenkomt, banden heeft met Al Shabaab, maar niet naar de politie bent gestapt toen u zogenaamd persoonlijk doodsbedreigingen ontving, getuigt van zeer inconsistent gedrag, dat bovendien niet in overeenstemming is met uw verklaarde vrees. Wanneer u met deze inconsistentie door de protection officer werd geconfronteerd, antwoordt u dat u bij de telefonische bedreigingen niet naar de politie was gegaan omdat u toen geen bewijs had, omdat Al Shabaab u opbelde vanuit een anoniem nummer, terwijl u bij het aangeven van uw neef bij de politie wel een bewijs had, namelijk dat u met uw eigen ogen het bericht had gezien en dat u de persoon in kwestie persoonlijk kende (NPO p. 24). Deze verklaring overtuigt allerminst. De bewijswaarde van de dreigtelefoons die u uit eerste hand hebt ontvangen, als het met eigen ogen zien van het bericht op uw neef's gsm is namelijk hetzelfde. In beide gevallen droeg u geen materiële bewijzen toe en kon de politie zich enkel baseren op uw verklaringen. Uw redenering dat u bij het aangeven van uw neef wel een bewijs had, gaat dus niet op. Bovendien is het niet aannemelijk dat u de doodsbedreigingen van Al Shabaab niet zou aangeven enkel en alleen omdat u geen bewijs zou hebben. Van iemand die ogenblikkelijk naar de politie stapt wanneer een familielid banden met Al Shabaab blijkt te hebben, en hierdoor geschrokken is en angst heeft, kan immers verwacht worden dat die ten minste ook naar de politie gaat, wanneer hij zelf persoonlijk door Al Shabaab telefonisch wordt bedreigd met de dood.*

*Dat u ondanks de veelvuldige bedreigingen door Al Shabaab nooit naar de politie stapte om dit aan te geven of bescherming te vragen is nog meer opmerkelijk, daar later in uw relaas blijkt dat u een oom heeft die legerleider zou zijn bij de 'Skol Politio' en die uw vervoegde vrijlating uit de gevangenis bij de politie kon bewerkstellen omdat hij voor u garant stond (NPO p. 25). Van iemand die dergelijk invloedrijk contact zou hebben bij de Somalisch overheid, in casu uw oom legerleider, kan minstens verwacht worden dat hij de politie inlicht wanneer hij door Al Shabaab met de dood bedreigd wordt. Het feit dat u dit niet heeft gedaan tast dan ook verder de geloofwaardigheid van de beweerde vervolging door Al Shabaab aan.*

*Uit voorgaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkelijk telefonisch werd bedreigd door Al Shabaab.*

Aangezien de dreig telefoons die reeds ongeloofwaardig werden bevonden, de aanleiding vormden van uw latere problemen, met name de vermeende aanslag door Al Shabaab op u en uw vader op 29/11/2018, kan dus ook geen geloof worden gehecht aan de hierna volgende gerichte aanval op uw persoon door Al Shabaab.

(2) Wat betreft de vermeende vervolging door de Somalische overheid, heeft u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u werd gearresteerd en gedurende 2 maanden werd opgesloten in het Howlwadag politiekantoor omdat u werd verdacht met Al Shabaab samen te werken, nadat u uw neef die lid zou zijn van Al Shabaab was gaan aangeven bij de politie.

Vooreerst maakte u niet aannemelijk hoe u ontdekt had dat uw neef A.I.D. voor Al Shabaab werkte. Zo bleef u ontzettend vaag over uw neef en over de omstandigheden waarin u ontdekt had dat uw neef voor Al Shabaab zou werken. Zo verklaarde u dat op een gegeven moment, de zoon van uw tante langs vaderszijde die ook uw vriend was, naar u toe kwam. U keek op zijn gsm en zag dat hij van Al Shabaab een bericht had gekregen met de vraag of hij de opdracht had uitgevoerd (NPO p. 13). Door de protection officer gevraagd wanneer dit precies was, dat u dit bericht op zijn gsm ontdekte, antwoordde u dat u het u zich niet herinnert (NPO p. 22). Het is niet geloofwaardig dat u niet kan aangeven wanneer u precies het bericht op uw neef's telefoon las en ontdekte dat hij voor AL Shabaab werkte, temeer u daarna ogenblikkelijk naar het politiekantoor zou zijn gestapt, en daarna 2 maanden in de gevangenis zou hebben doorgebracht (NPO p. 13). Ten eerste kan verwacht worden dat u zulk een ingrijpende gebeurtenis als het ontdekken van uw neef – die een Al Shabaab lid blijkt te zijn, en de daarna volgende arrestatie wel minstens preciezer zou kunnen situeren in de tijd. Ten tweede kon u wel aangeven van wanneer tot wanneer u vastzat in de gevangenis, namelijk van de 7e tot de 9e maand (NPO p. 26), maar maakte u niet de link met het moment dat u het bericht van uw neef ontdekte, wat nochtans dezelfde dag was als uw arrestatie. Ook over uw neef zelf, bleef u uiterst vaag. Gevraagd of u uw neef A.I.D. soms zag, antwoordde u bevestigend. Gevraagd hoe vaak jullie elkaar dan zagen, bleef u echter het antwoord verschuldigd en zei u dat u niet wist hoe vaak. Nochtans had u eerder vermeld dat hij uw vriend was (NPO p. 13), dus kan er wel minstens verwacht worden dat u kunt inschatten hoe vaak ongeveer u uw vrienden ziet. Ook over de reden waarom uw neef dan soms bij u thuis langskwam, bleef u uiterst vaag, zo antwoordde u dat hij gewoon langs kwam, dat hij een familielid was, dat u dacht dat hij op bezoek kwam maar hij had andere plannen (NPO p. 22). Gevraagd wanneer uw neef werd geboren, blijft u het antwoord verschuldigd. Gevraagd hoe oud hij dan ongeveer is, antwoordt u opnieuw dat u geen idee heeft. Nochtans beweerde u dat hij uw vriend was en dat hij soms bij jullie langskwam en jullie af en toe samen voetballen (NPO p. 13,22-23). Pas als de protection officer vraagt of hij ouder of jonger is als u, antwoordt u dat hij even oud is ongeveer (NPO p. 23). Het feit dat u dit niet meteen kon aangeven toen u naar de leeftijd van uw neef gevraagd werd, en dat u achteraf nota bene ongeveer dezelfde leeftijd blijkt te hebben, is dan ook niet aannemelijk. Bovendien moet worden opgemerkt, dat wanneer u door de protection officer eerder in het interview naar uw familie werd gevraagd, u noch uw neef A.I.D., noch uw oom O.M.D. vermeldt. Nochtans werd u uitdrukkelijk gevraagd of u naast de vermeldde familie (ouders, echtgenotes, broers en zussen, kinderen) nog andere familie had in Mogadishu (NPO p. 8). Hierop antwoordde u dat u enkel verre familieleden had. Door de protection officer gevraagd wie dat dan zijn die verre familieleden, antwoordde u dat u daarmee de clanleden bedoelde, mensen van dezelfde clan (NPO p. 8). Dat u hier niets vermeldt over uw neef A.I.D. noch over uw oom O.M.D. die beiden nochtans een centrale rol spelen in uw asielrelaas, en die beiden in uw district Howlwadag wonen (NPO p. 14), is op zijn minst opmerkelijk te noemen.

Ten tweede kon u niet aannemelijk maken dat u onmiddellijk naar het politiekantoor zou zijn gestapt, nadat u het bericht van uw neef had gezien en dat u daar vervolgens werd gearresteerd op verdenking zelf samen te werken met Al Shabaab. Uw verklaringen en handelingen bevatten namelijk verschillende inconsistenties en zijn weinig doorleefd. Zo is het toch wel een boude daad dat u uw neef A.I.D., over wie u verklaarde dat hij uw vriend was (NPO p. 13) en dat u er goed mee overeenkwam (NPO p. 23), ogenblikkelijk bij de politie ging aangeven nadat u een bericht op zijn gsm zou hebben gezien. Als u uw neef werkelijk beschouwde als een vriend, kan toch verwacht worden dat u hem met uw vaststellingen confronteert en hem de kans geeft zich te verklaren. U ging daarentegen ogenblikkelijk naar de politie zonder het eerst met iemand te bespreken (NPO p. 23). Hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat u zo was geschrokken en bang was geworden van 'die mensen' [Al Shabaab] omdat "het moment dat ze weten dat iemand zijn geheim heeft ontdekt, die persoon wordt uitgeschakeld." (NPO p. 23). Bovendien gaf u aan dat de politie zelf had opgeroepen aan de inwoners om meteen melding te maken op het moment dat ze ontdekten dat een familielid lid is van Al Shabaab. U was bang voor Al Shabaab en toch heeft u het aan de politie verteld (NPO p. 24). Het feit dat u hier zo plichtsbewust reageerde, staat in groot contrast met de nalatigheid die u vertoonde om bescherming te zoeken toen u zelf zogenaamd veelvuldig telefonisch werd bedreigd door Al Shabaab.

Ook het feit dat u nog niet eens had nagedacht over het feit of de politie u wel zou geloven (NPO p.24), geeft blijk van weinig doorleefdheid. Het is immers een grote stap om uw familielid, uw vriend, aan te geven aan de politie, zonder enig materieel bewijs, en zonder er ook maar met iemand eerst over te praten.

Verder is het uiterst opmerkelijk en weinig waarschijnlijk dat de politie u, nadat u deze aangifte had gedaan, vervolgens zelf zou arresteren op verdenking van samenwerking met Al Shabaab. Ten eerste is het weinig waarschijnlijk dat de politie zomaar iemand zou arresteren die net zelf een lid van Al Shabaab komt rapporteren, temeer omdat ze volgens uw verklaringen juist hadden opgeroepen aan alle inwoners om familieleden die lid zijn van Al Shabaab meteen te komen melden (NPO p. 24). Bovendien werkte u naar eigen zeggen samen met Mohamed Hassan Gaab, een lid van de lokale overheid en districtsleider voor de jeugd in Howlwadag (NPO p. 9), en beweerde u een oom te hebben die legerleider was bij de 'Skol Politio' (NPO p. 25). Het feit dat de politie een plichtsbewuste burger die een Al Shabaab lid komt aangeven, die bovendien belangrijke connecties heeft met overheidsleden, meteen zou aanhouden, lijkt dan ook weinig waarschijnlijk en op zijn minst opmerkelijk. Daarenboven kon u niet concreet maken waarom de politie u dan precies had aangehouden. U verklaarde enkel "ik had het aan de politie verteld en de politie zei, 'wij hadden onze twijfels, maar ook over u, want u was samen met hem, we waren bezig met ons onderzoek', en dan hebben ze me aangehouden." (NPO p. 24). Toen u nogmaals door de protection officer gevraagd werd waarom de overheid jou verdacht dat u lid was van Al Shabaab, antwoordde u opnieuw in zeer vage omschrijvingen "aangezien ze mij hadden gezien met die andere man", waarmee u uw neef bedoelde, en dat dit de enige reden was (NPO p. 27). Tot slot is het weinig aannemelijk dat de politie wel u zou aanhouden en 2 maand opsluiten, maar geen stappen zou ondernemen om uw neef te arresteren. U verklaart enkel dat ze hem gingen zoeken, maar u weet niet wat er met hem gebeurd is, aangezien u vast zat (NPO p.24). Verder vertelt u dat u later had gehoord dat hij meteen weg ging, en zich schuilhield waar niemand hem kon vinden omdat hij via de familie had gehoord dat iedereen van de familie wist dat hij lid was van de groep (NPO p.25). Ook dit is uiterst opmerkelijk, aangezien u meteen na de ontdekking van het bericht op uw neef zijn telefoon naar de politie was gegaan, u er bovendien met niemand over gesproken had, en uw neef logisch gezien normaal dus nog niets kon vermoeden. Toch blijkt plots iedereen van de familie op de hoogte te zijn en kon uw neef op tijd onderduiken voordat de politie hem achterna kwam, hoewel ze van u rechtstreeks informatie hadden gekregen over uw neef.

Gelet op bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkelijk uw neef aangaf bij de politie als zijnde gelieerd aan Al Shabaab, laat staan dat geloof gehecht kan worden aan uw verklaring dat de politie u omwille van deze aangifte arresteerde en gedurende twee maanden opsloot geloofwaardig.

Overigens moet worden opgemerkt dat tijdens een aanvullend sociale media onderzoek na het persoonlijk onderhoud, twee facebook accounts werden gevonden die er sterk op lijken te wijzen dat het uw facebook accounts zijn (zie informatie in het administratief dossier). Op een van deze accounts werd online activiteit vastgesteld in de periode waarin u volgens uw verklaringen in coma lag in het Digfer ziekenhuis (NPO p. 13-14) en in de periode waarin u volgens uw verklaringen in de gevangenis verbleef (NPO p. 26). Wat betreft het eerste facebook account onder de naam "A.S.S." ([www.facebook.com/\(...\)](http://www.facebook.com/(...))), aangemaakt in 2013, lijkt het er sterk op te wijzen dat dit uw account is, aangezien uw foto duidelijk zichtbaar is op het profiel en de facebooknaam sterk gelijkt op uw voornaam A. (zie informatie in het administratief dossier). Bovendien zijn op dit profiel verschillende foto's zichtbaar die overeenkomen met de foto's die u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 09/06/2020 hebt neergelegd en waarop u zichzelf hebt geïdentificeerd (zie foto 3(doc4), foto 4(doc5), NPO p. 17-18). Daarnaast kan uit de informatie in de facebookaccount en de coverfoto worden opgemaakt dat de persoon van het facebookprofiel iemand is die geïnteresseerd is in voetbal en specifiek de ploeg Chelsea, wat overeenkomt met uw profiel en interesses zoals beschreven tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO p.8, 9, 17). Wat betreft het tweede facebookaccount dat werd teruggevonden onder de naam "C.S." ([www.facebook.com/\(...\)](http://www.facebook.com/(...))), lijkt het er sterk op te wijzen dat dit van dezelfde persoon is die achter het eerste facebookaccount schuilt, in casu uzelf (zie informatie in het administratief dossier). Hoewel uw foto niet te zien is op dit tweede account, gelijken de namen sterk op elkaar en is de profielfoto van C.S. (het gouden logo van Chelsea football club met "Shakriinho" er in gegraveerd) dezelfde foto als de coverfoto op het account van A.S.S. Bovendien hebben beide accounts verschillende dezelfde contacten (zoals S.A.M., A.H., A.K.M.H., S.D., M.H.H.) zoals blijkt uit een vergelijking van de posts en reacties van vrienden op beide tijdlijnen (zie informatie in het administratief dossier).

*Verder is gebleken dat er online activiteit was op het facebook account "C.S." in de periode tussen 29/11/2018 en 15/05/2019, respectievelijk de dag waarop de vermeende aanslag op u en uw vader zou zijn gebeurd, en de dag dat u uit het ziekenhuis werd ontslagen. In het bijzonder vond er online activiteit plaats op facebook in dezelfde periode waarin u volgens uw verklaringen in het Digfer ziekenhuis in coma lag (NPO p. 13-14-15). Zo updatete C.S. zijn facebook coverfoto op 09 december 2018 (zie informatie administratief dossier), slechts 10 dagen na de vermeende aanslag en dit tijdens de periode waarin u volgens uw verklaringen in coma lag. Bovendien reageerde C.S. op 25 januari 2019 op een post van M.G.X. (facebookaccount van M.H.G.) waarin hij hem aansprak als "baas" (zie informatie in het administratief dossier). Daarnaast updatete C.S. zijn cover foto op 14 juli 2018, in dezelfde periode waarin u volgens uw verklaringen in de gevangenis in het Howlwadag politiekantoor zat (NPO p. 26). Hoewel u niet kon worden geconfronteerd met de vaststellingen uit het facebook onderzoek, aangezien deze informatie pas na het persoonlijk onderhoud werd teruggevonden, moet het minstens worden opgemerkt dat deze online activiteit op een facebook account, die er sterk op lijkt te wijzen dat het de uwe is, toch zeer opvallend is en verder aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen doet twijfelen.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legde u een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een certificaat van identiteitsbevestiging, twee medische documenten en een aantal foto's neer. Wat betreft de door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, kan worden opgemerkt dat zij bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. De kopie van uw geboorteakte en de kopie van een certificaat van identiteitsbevestiging bevatten louter persoonsgegevens die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. De door u neergelegde medische attesten maken enkel gewag van verwondingen in uw rechter onderarm, hand en rechter onderbeen. Het vermeldt een schotwonde in de proximale derde rechter onderarm in 2017. Over deze verwondingen kan echter enkel worden opgemerkt dat u deze inderdaad heeft opgelopen, maar het attest geeft geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze verwondingen precies hebt opgelopen. Een medisch attest is immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. De aanhef van het attest (dd. 21/10/2019) stelt ook duidelijk "vertelt mij het volgende". Opmerkelijk is in de attesten aangegeven is dat de verwondingen in 2017 opgelopen werden, terwijl volgens uw verklaringen de feiten zich eind 2018 afgespeeld zouden hebben, wat verdere vragen oproept bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Een document is slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde hangt af van uw verklaringen en andere objectieve criteria. De littekens van uw verwondingen en de bijhorende medische attesten doen dus niets af aan het feit dat de aanleiding van uw problemen reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Wat de door u neergelegde foto's betreft, dient ten eerste worden opgemerkt dat de bewijswaarde die aan privé-foto's kan worden toegekend beperkt is, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien vertellen deze foto's enkel iets over uw interesses en activiteit als voetballer en voetballiefhebber, wat hier overigens niet ter discussie staat, maar kunnen zij niet als een bewijs worden gezien van uw beweerde vervolgingsfeiten door Al Shabaab en de Somalische overheid.*

*Gezien bovenstaande elementen kan besloten worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn en dat u bijgevolg op basis van deze motieven niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève. Evenmin zijn er op basis van deze motieven zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art.48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.*

*De loutere vaststelling dat u mogelijk voor uw vertrek uit Somalië activiteiten hebt gehad die te maken hebben met sport, volstaan bij ontstentenis van geloofwaardige vervolgingsfeiten, niet om aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Somalië een gegronde vrees voor vervolging hebt.*

*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020 beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_somalie\\_veiligheidssituatie\\_in\\_mogadishu\\_20200421.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20200421.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven, IED's) en door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten). De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven en/of opgeëist door al-Shabaab. De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Door de toegenomen militaire acties in 2019 tegen al-Shabaab in de regio rond de hoofdstad en het opvoeren van de veiligheidsmaatregelen in de stad, daalt het aantal complexe aanslagen met autobommen in de hoofdstad. Het aantal aanslagen met IED's neemt echter toe.

Eind december 2019 maakt al-Shabaab met een aanslag op een druk kruispunt naar schatting bijna 100 doden, waaronder burgers. Deze aanslag zet kwaad bloed bij de bevolking die dit toont in een betoging enkele dagen later. Voor de eerste keer verontschuldigt al-Shabaab zich publiekelijk voor de burgerdoden en de geleden materiële schade. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad. Zo eist ISS in de onderzochte periode slechts twee gewelddadige incidenten op. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. In vergelijking met de vorige verslagperiode is het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld echter gedaald. Ook het aantal gewelddadige incidenten waar specifiek burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians), is verder gedaald. Het merendeel van deze incidenten zijn gerichte moorden met vuurwapens, meestal op zakenlui, ambtenaren en clanoudsten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. De snelle verstedelijking zorgt voor een boost in de bouwsector. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is en voor vele uitdagingen staat. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Zo telt Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceerde men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeerden voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

*Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*“Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.  
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.  
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Verzoeker licht toe als volgt:

*“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.*

*Verwerende partij trekt eerstens de problemen van verzoekende partij met AL Shabab in twijfel:*

*[citaat bestreden beslissing]*

*Verzoekende partij begrijpt niet wat haar hier verweten wordt? Dat zij niet exact kan aangeven hoeveel keer AL Shabab haar belde? Verzoekende partij heeft aangegeven dat zij verschillende keren belde, maar zij heeft niet bijgehouden hoeveel keer dat dat was. Verzoekende partij begrijpt dat argument van verwerende partij niet.*

*Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:*

*[citaat bestreden beslissing]*

*AL Shabab gaat uiteraard niet vanaf het eerste telefoontje alle details geven van hetgeen zij verwachten van verzoekende partij. Er kan dan ook niet verwacht worden van verzoekende partij dat zij een gedetailleerd overzicht kan geven van de mogelijke opdracht die zij kreeg van AL Shabab. Zoals verzoekende partij verklaarde, heeft zij tijdens het eerste telefoontje niet veel info gekregen en heeft zij ook boos dichtgesmeten. Toen zij de tweede keer de telefoon oppakte kreeg zij iets meer details van hetgeen er van haar verwacht werd. Maar ook tijdens deze gesprek, werd haar niet alle info gegeven omdat AL Shabab ook beseftte dat er een mogelijkheid bestond van verzoekende partij alsnog naar de politie zou stappen en hun plannen zou verklikken.*

*Het hoeft dan ook niet te verbazen dat verzoekende partij geen concrete info kon geven over hetgeen Al Shabab van haar verwachtte. Verwerende partij kent klaarblijkelijk de werking niet van AL Shabab...*

*II.1.2 De verwerende partij stelt de handelingen van verzoekende partij na de bedreigingen niet in overeenstemming te vinden met haar vrees - quod certe non:*

*[citaat bestreden beslissing]*

*Verwerende partij doet lijken alsof het veranderen van het telefoonnummer van verzoekende partij al haar problemen zou hebben opgelost, wat uiteraard niet het geval is. Al Shabab wist waar verzoekende partij woonde, welk werk zij deed en met welke mensen zij omging. Zij zouden haar dan ook op een zeer eenvoudige manier opnieuw kunnen contacteren. Wat betreft het feit dat verzoekende partij haar werkzaamheden niet stopzette, wenst zij op te merken dat AL Shabab op regelmatige basis burgers bedreigt. Als iedereen na één bedreiging zou stoppen met werken, zou niemand meer kunnen werken. Verzoekende partij werd veel voorzichtiger, maar bleef verder werken, omdat zij ook een gezin had om te onderhouden. Pas toen er een aanslag werd gepleegd op haar leven en haar baas vermoord werd, besepte zij dat AL Shabab niet zou stoppen alvorens verzoekende partij dood was en zag zij in dat ze geen andere keus had om haar werkzaamheden stop te zetten en het land te ontvluchten.*

*II.1.3. Vervolgens stel verwerende partij het volgende:*

*[citaat bestreden beslissing]*

*Verzoekende partij was een assistent van M.H.G., waardoor hij bij het binnengaan van het districtscentrum niet werd gecontroleerd. Zij was dan ook de ideale persoon om te contacteren om zaken binnen te smokkelen zonder dat dit zou opvallen. De vraag is aldus niet of de toegang tot het districtsgedouw al dan niet een 'exclusiviteit' was, wel wie er gecontroleerd werd bij het betreden ervan. Het is aldus duidelijk dat verwerende partij dit punt helemaal niet begrepen heeft en verkeerde conclusies trekt uit het relaas van verzoekende partij.*

*II.1.4. Verwerende partij vindt het tevens vreemd dat verzoekende partij niet eerder de plaatselijke politiediensten contacteerde:*

*[citaat bestreden beslissing]*

*Verzoekende partij wist dat loutere bedreigingen door de Al Shabab door de politie niet ernstig zou genomen worden om haar te beschermen. Zonder dat zij wist wie achter de telefoontjes zat, zou de politie helemaal niets hebben ondernomen. Dergelijke zaken gebeurden dagelijks in Mogadishu, de politie maakte hier nooit prioriteit van. Pas toen bleek dat haar neef betrokken was bij Al Shabab, meer nog, dat hij een aanslag ging plegen, had zij concrete aanwijzingen om naar de politie te stappen. Zij deed dit uit verschillende beweegredenen: eerstens wilde zij de politie op tijd waarschuwen opdat zij een aanslag konden voorkomen, tweedens wilde zij de politie op de hoogte brengen van de plannen van haar neef om later niet als medeplichtige te worden gezien van zijn daden.*

*II.1.5 Vervolgens hecht verwerende partij evenmin geloof aan de problemen van verzoekende partij met de Somalische overheid. De enige reden die zij hiervoor geeft is dat zij ze 'vaag' acht. Nochtans heeft verzoekende partij erg uitgebreid verteld wat haar is overkomen, hoe zij twee maanden vastgehouden werd, mishandeld werd en gezien werd als lid van Al Shabab: p. 13 CGVS*

*[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 13]*

*Verwerende partij verliest de volledige essentie uit het oog en baseert zich op pietluttigheden en haalt haar hele relaas onderuit omdat verzoekende partij niet de precieze tijdstippen,... kan aangeven. Dit is niet ernstig.*

*Verwerende partij stelt ondermeer het volgende:*

*[citaat bestreden beslissing]*

*Verzoekende partij kan uiteraard geen sluitend antwoord geven aangaande de beweegredenen van de politie en waarom zij haar hebben aangehouden. Maar ook binnen de politie werken er velen samen met Al Shabab. Zij vermoedt dat dit ook zal meegespeeld hebben om haar aan te houden. Bovendien wilde de politie tevens uitzoeken of verzoekende partij niet eerder op de hoogte was van de plannen van haar neef en of zij al dan niet een medeplichtige was.*

*II.1.6. Verwerende partij haalt tenslotte de sociale media van verzoekende partij aan:*

*[citaat bestreden beslissing]*

*Verzoekende partij betreurt ten eerste dat zij op het gehoor nooit geconfronteerd werd met de bedenkingen van verwerende partij. Had verwerende partij haar hieromtrent ondervraagd kon zij perfect enige misverstanden uitklaren. Verwerende partij geeft zelf aan dat zij verzoekende partij nooit heeft geconfronteerd met haar sociale media en wijt dit aan het feit dat zij dat pas na het gehoor ontdekte. Welnu, niets belette haar om een bijkomend gehoor te organiseren.*

*Immers, het gaat hier niet om pietluttigheden maar ernstige verwijten in hoofde van verzoekende partij. Verwerende partij gaat er wel erg makkelijk over door haar eigen interpretaties te maken, deze als waarheid te beschouwen en het uiteindelijk als argument te gebruiken om het relaas in twijfel te trekken. Verwerende partij ziet klaarblijkelijk niet in dat zij beslist over het leven en dood van verzoekende partij, bij het nemen van dergelijke beslissingen, maar dit kan haar precies niet veel deren...*

*Verzoekende partij meent dan ook dat - wat betreft haar sociale media - haar geen enkele verwijt kan worden gemaakt, noch kan hier enig argument uit geput worden om de negatieve beslissing te staven.*

*Ondergeschikt merkt zij op dat zij niet betwist dat zij (een van de) beheerder(s) is van deze accounts. Het eerste account is inderdaad van haar persoonlijk (waarop ook persoonlijke foto's van haar terug te vinden zijn). Hierop kon men echter geen enkele activiteit terugvinden voor de periode waarin zij in de gevangenis/in het ziekenhuis lag.*

*Het tweede account (C.S.), is een account waar drie medewerkers van het districtcentrum toegang tot hadden en die diende om reclame te maken voor de sportactiviteiten. Dient nogmaals benadrukt te worden dat dit NIET het persoonlijk account was van verzoekende partij - er zijn hierop ook geen privé foto's van verzoekende partij te bespeuren. Toen zij in de gevangenis/in het ziekenhuis was, hadden aldus 2 andere medewerkers toegang tot dit account en hebben zij er nog zaken op gepost. De redenering van verwerende partij is aldus volledig verkeerd!*

*II.1.7. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.*

*De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.*

*De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.*

*In casu kon de verzoekende partij alle verzuchtingen van verwerende partij weerlegd en aangetoond dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld waarom zij uit Somalië is moeten vluchten.*

*Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."*

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*"Schending van artikel 48/4 VV*

*Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

*Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."*

Verzoeker licht toe als volgt:

*"II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij zich op een veilige manier in Mogadishu zou kunnen vestigen - quod certe non.*

*Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*De recente aanslagen in Mogadishu tonen aan dat het nergens veilig is voor verzoekende partij om zich te vestigen. Er kan op heden niet (meer) gesproken worden van een veilig alternatief om zich waar dan ook in Somalië te vestigen. Verwerende partij kan niet meer volhouden dat er geen sprake zou zijn van willekeurig geweld in Somalië en dat verzoekende partij geen gevaar zou lopen slachtoffer te worden van een volgende bomaanslag.*

*Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uiteenzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan eens de gewone burgers het slachtoffer worden van deze aanslagen.*

*Recentelijk nog, namelijk op 24 juli 2019, gebeurde er nog een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen (zie <https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadhuis-mogadishu-a9534eed/>)*

*Op 2 maart 2019 gebeurde er tevens een zware aanslag na een bomaanslag met vuurgevecht, waarbij minstens 36 doden vielen (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/03/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht/>)*

*Op 22 december 2018 gebeurde er tevens een dubbele zelfmoordaanslag die minstens 22 mensen het leven kostte (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-22-doden-door-dubbele-zelfmoordaanslag-in-mogadishu-a162cbff/>)*

Op 9 november 2018 was vond er ook reeds een aanslag met drie bomauto's plaats die minstens 41 mensen het leven kostte en 106 gewonden veroorzaakte (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/dodentol-bij-aanslagen-met-bomauto-s-in-somalie-loopt-verder-op-41-doden-en-106-gewonden-a3c7de97/> )  
De verwerende partij vindt deze vicieuze cirkel van geweld blijkbaar niet voldoende om de verzoekende partij het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen.  
Verzoekende partij meent dat verwerende partij te snel en onvoorzichtig tot een negatieve beslissing is gekomen.

*II.2.2. Ook het CEDOCA rapport bevestigt de onveiligheidssituatie in Mogadishu p. 37:*

[citaat uit COI Focus]

*Op p. 38 blijkt duidelijk dat het geweld toeneemt en niet afneemt:*

[citaat uit COI Focus]

*Zie ook p 41:*

[citaat uit COI Focus]

*II.2.3. Het rapport stelt tevens dat Al Shabaab nog steeds veel burgersslachtoffers maakt en dat burgers snel gevisieerd kunnen worden (p. 48):*

[citaat uit COI Focus]

*Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid, weliswaar afhankelijk van de wijk waar men woont (p. 67) :*

[citaat uit COI Focus]

*De hierboven reeds geciteerde aanslagen en burgerdoden die er de laatste tijd vielen, is ongezien en toont aan dat noch de Somalische overheid, noch de aanwezige buitenlandse hulp de bevolking op een afdoende wijze kunnen beschermen tegen het willekeurig geweld!*

*Hoe de verwerende partij kan stellen dat de situatie in Somalië niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...*

*II.2.4. Ook de Verenigde Naties beklemtonen én bevestigen tevens de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië, (rapport van 9 mei 2016):*

*"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.9"*

*"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",26 which disproportionately affects the civilian population.27*

*During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.28"*

*"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."*

*"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.38 Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.39 Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.40 In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.41 Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.42"*

*"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan"*

*"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.*

*11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member; and injured 80*

others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February; which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro-Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport van 16 mei 2016 stelt het UNHCR letterlijk (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan thans in 2017 het geval is) dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu niet aan te bevelen is en dat dit dreigt mensen in een kwetsbare positie te dwingen en aldus het non-refoulementbeginsel te schenden:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

De humanitaire situatie is er ronduit desastreus. De meest elementaire rechten, zoals toegang tot voedsel en drinkbaar water zijn er hoegenaamd niet gegarandeerd:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.<sup>68</sup> It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.<sup>69</sup> In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.<sup>70</sup>"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia: where such services exist, their capacity is often limited.<sup>6</sup> Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.<sup>7</sup> Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.<sup>8</sup>"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable<sup>55</sup> and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.<sup>56</sup> IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.<sup>57</sup>"

## II.2.5. HRW stelt in 2017 (<https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/somalia>) :

### Al-Shabab Abuses

Al-Shabab committed targeted killings, beheadings, and executions, particularly of those accused of spying and collaborating with the government. The armed group continues to administer arbitrary justice, forcibly recruits children, and severely restricts basic rights in areas under its control. Some young men and boys who returned from Kenya's refugee camps to Al-Shabab-controlled areas, including Buale and Sakoow, have faced pressure to join Al-Shabab.

*Al-Shabab regularly targets civilians and civilian structures, with an increase in attacks on schools, hotels, and restaurants in Mogadishu, resulting in numerous casualties. On January 21, Al-Shabab conducted a complex attack on popular restaurants in Mogadishu's Lido beach, in which over 20 people were killed and dozens injured, including women and children.*

*Al-Shabab controls and carries out attacks along many supply routes and imposes blockades on towns captured by AMISOM and government forces, restricting movement of goods and assistance.*

*Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*II.2.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens op manifeste wijze artikel 48/4 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."*

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad merkt op dat verzoekers verweer in het verzoekschrift zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het poneren van loutere beweringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de motivering in de bestreden beslissing echter niet weerlegt noch ontkracht.

De bestreden beslissing motiveerde eerst op pertinente en correcte wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van Al-Shabaab. In de bestreden beslissing werd vooreerst terecht vastgesteld dat:

*"Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde dreig telefoons door Al Shabaab, die de aanleiding vormden van uw problemen. Uw verklaringen hieromtrent zijn uitermate vaag en weinig consistent. Zo verklaart u dat u werd gebeld door Al Shabaab en dat zij u vroegen om iets voor hen te doen aangezien u in het districtsgebouw werkte (notities persoonlijk onderhoud CGVS (hierna NPO), p. 13). Door de protection officer van het CGVS gevraagd wanneer u voor het eerst werd opgebeld door Al Shabaab, verklaart u dat u zich de datum niet meer herinnert, maar dat het ongeveer in het jaar 2018 was (NPO p. 18). Gevraagd hoe lang u reeds met M.H.G. samenwerkte, toen Al Shabaab u voor het eerst opbelde, kan u slechts vaagweg aangeven dat u er al enkele maanden werkte (NPO, p. 18). Gevraagd waar u zich bevond toen Al Shabaab u voor het eerst opbelde, geeft u onzeker aan dat u denkt dat u thuis was (NPO p. 19). U gaf aan dat Al Shabaab, na het eerste telefoontje, dezelfde dag opnieuw terugbelde via een anoniem nummer, maar toen nam u niet op (NPO, p. 20). Twee dagen later werd u opnieuw opgebeld vanuit een anoniem nummer. Wat verder verklaart u dat Al Shabaab maar bleef bellen en bellen. Door de protection officer gevraagd hoeveel keer Al Shabaab dan precies terugbelde, blijft u echter het antwoord schuldig en kan u enkel zeggen dat ze 'vaak' hebben gebeld. Zelfs wanneer u gevraagd werd om ongeveer een schatting te geven, antwoordde u met "ik weet het niet, ze hebben me vaak gebeld" (NPO p. 20-21)."*

*Verder bleef u ook over de inhoud van de gesprekken uiterst vaag en summier. Toen u een eerste keer door de protection officer werd gevraagd wat de man van Al Shabaab precies zei aan de telefoon, antwoordde u dat ze wilden dat u 'iets' voor hen deed omdat u in het districtsgebouw werkte (NPO p. 18). Toen u vervolgens door de protection officer werd gevraagd wat Al Shabaab dan precies zei, dat u voor hen 'iets' moest doen, bleef u zeer vaag in uw antwoord en herhaalde u dat Al Shabaab wou dat u met hen samenwerkte omdat u vaak naar het districtsgebouw ging en voegde u er aan toe dat ze zeiden dat u niemand moest vermoorden, maar dat u 'iets anders' moest doen (NPO p. 19). Wat verder verklaart u daarentegen dat u de telefoon reeds boos had neergelegd van het moment dat de man aan de telefoon zei "we zijn van Al Shabaab en we willen dat u iets voor ons doet"(NPO p. 19). Pas toen Al Shabaab u bleef terugbellen, besloot u op een gegeven moment toch de telefoon terug op te nemen omdat u wilde weten wat Al Shabaab precies van u verlangde, of u een opdracht zou krijgen om uw superieur (M.H.G.) te vermoorden, zodat u hem in dat geval kon waarschuwen. (NPO p. 21).*

*Over dit tweede telefoongesprek, verklaarde u dat Al Shabaab u vroeg om een bom of een pistool binnen te smokkelen en het aan iemand door te geven. Door de protection officer gevraagd aan wie u dat dan moest doorgeven, bleef u opnieuw zeer summier over de instructies van Al Shabaab, en antwoordde u dat Al Shabaab slechts zei dat de persoon wel naar u toe zou komen (NPO p. 21). Het feit dat u niet weet wanneer precies en hoe vaak Al Shabaab u heeft proberen opbellen om u een opdracht te geven en om u te bedreigen met de dood is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Voor zulks een ingrijpende gebeurtenis als het ontvangen van een telefoon van een terreurgroep als Al Shabaab, over wie u nota bene had verklaard dat u hen haatte (NPO, p.19) – omdat ze vele mensen vermoord hadden, waaronder een bewoner van uw wijk, een zekere Jabloos (NPO p. 20) – kan toch wel verwacht worden dat u ten minste nog weet wanneer u precies het eerst werd gecontacteerd, waar u zich bevond, waar het gesprek precies over ging en hoeveel keren ze u probeerden te bellen. Het feit dat u zelfs geen ruwe schatting kan geven, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de feiten. Bovendien wist u ook niet te overtuigen over de inhoud van de gesprekken, die door u zeer summier en stereotiep werden weergegeven.”*

Verzoekers verweer blijft vooreerst in wezen beperkt tot het benadrukken dat hij niet heeft bijgehouden hoeveel keer Al-Shabaab hem gebeld heeft en hij het argument van de commissaris-generaal niet begrijpt en dat niet van hem kan worden verwacht dat hij een gedetailleerd overzicht kan geven van de mogelijke opdracht die hij kreeg van Al-Shabaab. De Raad wijst er vooreerst op dat het niet kennelijk onredelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij, minstens bij benadering, kan duiden hoe vaak hij gebeld werd door Al-Shabaab, temeer gezien deze telefoons een kernelement vormen in verzoekers relaas. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de instanties (in staat is om) voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Aldus kan van verzoeker tevens worden verwacht dat hij doorleeft en coherente verklaringen aflegt over de inhoud van de telefoongesprekken die hij voerde met Al-Shabaab. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat het logisch is dat Al-Shabaab hem niet alle informatie geeft over de opdracht die hij had gezien verzoeker naar de politie zou kunnen stappen om hun plannen te verklikken. De Raad wijst er evenwel op dat dit een loutere bewering betreft, die bovendien klemmt met verzoekers verklaring dat Al-Shabaab hem tijdens het tweede telefoontje zou hebben verteld dat hij een bom of pistool in het districtsgebouw diende te smokkelen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 21), zodat verzoeker reeds over voldoende informatie beschikte om naar de politie te stappen. Verzoeker maakt op basis van dit argument niet aannemelijk dat hij niet meer informatie van Al-Shabaab mocht verwachten. Verzoeker gaat er met zijn verweer bovendien aan voorbij dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de inhoud van het eerste telefoongesprek, hoewel van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij hierover coherente verklaringen aflegt. De Raad treedt de bestreden beslissing dan ook bij dat de vage, summiere en incoherente verklaringen van verzoeker over de dreigtelefoons van Al-Shabaab de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnen.

Verder werd in de bestreden beslissing nog met reden gesteld dat:

*“Ten tweede dient te worden vastgesteld dat uw handelingen niet in overeenstemming zijn met uw vernoemde vrees voor Al Shabaab, wat de geloofwaardigheid van de vernoemde dreigtelefoons verder ondermijnt, en de ernst van uw beweerde vrees evenzeer ondergraaft.*

*Zo verklaarde u dat toen Al Shabaab u de eerste keer opbelde, u boos werd omdat u Al Shabaab haatte en meteen de telefoon inhaakte omdat u zich niet kon controleren (NPO p. 19). Hierna verklaarde u dat Al Shabaab u vaak bleef terug bellen (NPO p. 20). Toen u uiteindelijk dan toch een tweede keer de telefoon opnam, weigerde u de opdracht die Al Shabaab u oplegde, waarna ze u begonnen uit te schelden en te bedreigen met de dood (NPO p. 13 en 21). Door de protection officer gevraagd of u dan schrik had, na deze doodsb bedreigingen, antwoordde u dat u heel bang was, dat u bezorgd was en voorzichtiger was geworden (NPO p. 21). Hoewel u Al Shabaab haatte, heel bang was door hun doodsb bedreigingen, en Al Shabaab u vaak bleef terugbellen, dacht u er evenwel nooit aan om uw telefoonnummer te veranderen. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat iedereen uw gsm nummer had en u wist dat als u een ander nummer zou nemen, dat Al Shabaab u nog steeds zou vinden (NPO p. 22). Deze verklaring vermog niet te overtuigen, het ongemak van een nieuwe telefoonnummer te moeten doorgeven aan familie en vrienden lijkt immers niet in verhouding met de vrees die u beweerde te hebben dat Al Shabaab u zou vermoorden. Ook de uitleg dat Al Shabaab u ook bij een nieuw nummer toch wel zou vinden, geeft weinig blijk van een ernstige overweging om stappen te nemen om uzelf te beschermen. Immers, als u uw zelfde telefoonnummer behoudt, kan Al Shabaab u zeker vinden. Nog frappanter is dat u uw werk in de sportcommissie bleef verderzetten, hoewel u verklaarde dat Al Shabaab nochtans wou dat u stopte met uw werk én uw familie u aanraadde ermee te stoppen. (NPO p.13 en p.20).*

Naast uw bewering dat u door Al Shabaab werd bedreigd omdat u hun opdracht geweigerd had, verklaarde u dat Al Shabaab u verweet samen te werken met de overheid (NPO p. 20) en dat ze wouden dat u stopte met u werk (NPO p. 13). Wanneer u door de protection officer werd gevraagd of u met iemand uit uw omgeving had gesproken over het feit dat u werd opgebeld door Al Shabaab, verklaarde u dat u het aan uw familie en aan 'die man die vermoord is' [M.H.G.] vertelde (NPO p. 20). Hierop zei uw familie dat u "gewoon moet stoppen met dat sportgedoe, ze hebben jou 1 keer benaderd, dus je moet nu stoppen anders gaan ze je vermoorden." (NPO p. 20). U bleef echter uw werk verderzetten. Door de protection officer gevraagd of u dan nooit had overwogen om te stoppen met het sport gedoe, antwoordde u dat het wel had overwogen maar nog niet was gestopt (NPO p. 22). Het feit dat u uw werk binnen de sportcommissie bleef verderzetten ondanks de bedreigingen van Al Shabaab en tegen het advies van uw familie in, geeft toch wel blijk van een uiterst risicovolle houding die niet in overeenstemming is met de door u beweerde vrees. Overigens valt deze beweerde vraag van Al Shabaab om uw werkzaamheden in de sportcommissie te stoppen niet te rijmen met hun andere vraag om voor hen zaken naar het districtsgebouw te smokkelen waar u net omwille van die sportactiviteiten vaak heen ging. Het feit dat u niet de moeite deed om van telefoonnummer te veranderen en u uw sportactiviteiten gewoon verder zette zaken waarmee Al Shabaab u rechtstreeks konden treffen - maar wel de moeite deed om uw dagelijkse leven in andere domeinen drastisch aan te passen, zoals het feit dat u slechts nog 1 keer per maand naar de Bakara markt ging in plaats van om de dag, en dat u probeerde uzelf minder te verplaatsen (NPO p. 22) is evenzeer opmerkelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging en vrees voor Al Shabaab wegens uw sportactiviteiten en geweigerde samenwerking met hen."

Verzoeker voert aan dat het veranderen van telefoonnummer zijn problemen met Al-Shabaab niet zou hebben opgelost omdat zij hem kenden en hem gemakkelijk opnieuw zouden contacteren. De Raad merkt echter op dat dit een loutere herhaling betreft van verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waarover de bestreden beslissing evenwel terecht oordeelde dat: "Ook de uitleg dat Al Shabaab u ook bij een nieuw nummer toch wel zou vinden, geeft weinig blijk van een ernstige overweging om stappen te nemen om uzelf te beschermen. Immers, als u uw zelfde telefoonnummer behoudt, kan Al Shabaab u zeker vinden." De Raad benadrukt dat redelijkerwijze van verzoeker, die verklaart een gegronde vrees te hebben voor Al-Shabaab, kan worden verwacht dat hij de maatregelen zou nemen om zichzelf te beschermen tegen zijn vermeende vervolgers. In dit licht kan van verzoeker bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat hij tevens de activiteiten die ertoe zouden geleid hebben dat verzoeker gevisieerd wordt zou stopzetten. Verzoekers verweer dat veel mensen door Al-Shabaab worden bedreigd en aldus niet kan worden verwacht dat hij na één bedreiging zou stoppen met werken, getuigt van een lichtzinnigheid die onverenigbaar is met de door hem geponeerde ernst van zijn vrees voor vervolging door de terreurgroepering Al-Shabaab. Waar verzoeker verder nog stelt dat hij niet kon stoppen met werken omdat hij zijn gezin diende te onderhouden, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tevens werkzaam was in de winkel van zijn familie (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 5), en dat zijn familie hem zelf heeft aangeraden om te stoppen met zijn werkzaamheden (*Ibid.*, p. 20). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij louter om financiële redenen niet kon stoppen met zijn werk. Verzoekers nalatigheid om maatregelen te nemen tegen de vervolging door Al-Shabaab relativeert dan ook verder de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal oordeelde vervolgens nog op pertinente en correcte wijze dat:

"Verder is het niet in verhouding met uw beweerde vrees dat u de veelvuldige bedreigingen van Al Shabaab die aan u gericht waren nooit heeft aangegeven bij de plaatselijke politiediensten (NPO p. 24), temeer gezien u volgens uw verklaringen wel ogenblikkelijk de politiediensten inlichtte toen u een verdachte SMS zag op de telefoon van uw neef waarop u uw neef verdacht van het hebben van banden met Al Shabaab. Zo verklaarde u dat op een dag, toen uw neef A.I.D. bij u thuis op bezoek was, u een bericht op zijn telefoon las waaruit bleek dat uw neef samenwerkte met Al Shabaab (NPO p. 13). U verklaarde hierover dat dit enkele maanden was nadat u reeds telefonisch bedreigingen had ontvangen van Al Shabaab (NPO p. 19). Toen u het bericht las, was u erg geschrokken en besloot u meteen naar de politie te stappen zonder iemand, noch uw familie, noch uw neef, waar u nochtans goed mee overeen kwam, in te lichten (NPO p. 23). Door de protection officer gevraagd, waarom u dit niet eerst met iemand besproken had, of waarom u uw neef hiermee niet eerst geconfronteerd had, antwoordde u dat u erg bang was omdat Al Shabaab mensen uitschakelt die hun geheim ontdekken (NPO p. 23). Verder legde u uit dat u erg geschrokken was, dat een familielid van u lid was van de groep, en dat u alles wou vertellen wat u gezien had aan de politie (NPO p. 24). Het feit dat u wel ogenblikkelijk naar de politie stapt wanneer u ontdekt dat een familielid van u, waar u bovendien goed mee overeenkomt, banden heeft met Al Shabaab, maar niet naar de politie bent gestapt toen u zogenaamd persoonlijk doodsb bedreigingen ontving, getuigt van zeer inconsistent gedrag, dat bovendien niet in overeenstemming is met uw verklaarde vrees. Wanneer u met deze inconsistentie door de protection officer werd geconfronteerd, antwoordt u dat u bij de telefonische bedreigingen niet naar de politie was gegaan omdat u toen geen bewijs had, omdat Al

*Shabaab u opbelde vanuit een anoniem nummer, terwijl u bij het aangeven van uw neef bij de politie wel een bewijs had, namelijk dat u met uw eigen ogen het bericht had gezien en dat u de persoon in kwestie persoonlijk kende (NPO p. 24). Deze verklaring overtuigt allerm minst. De bewijswaarde van de dreigtelefoons die u uit eerste hand hebt ontvangen, als het met eigen ogen zien van het bericht op uw neef's gsm is namelijk hetzelfde. In beide gevallen droeg u geen materiële bewijzen toe en kon de politie zich enkel baseren op uw verklaringen. Uw redenering dat u bij het aangeven van uw neef wel een bewijs had, gaat dus niet op. Bovendien is het niet aannemelijk dat u de doodsbedreigingen van Al Shabaab niet zou aangeven enkel en alleen omdat u geen bewijs zou hebben. Van iemand die ogenblikkelijk naar de politie stapt wanneer een familielid banden met Al Shabaab blijkt te hebben, en hierdoor geschrokken is en angst heeft, kan immers verwacht worden dat die ten minste ook naar de politie gaat, wanneer hij zelf persoonlijk door Al Shabaab telefonisch wordt bedreigd met de dood.*

*Dat u ondanks de veelvuldige bedreigingen door Al Shabaab nooit naar de politie stapte om dit aan te geven of bescherming te vragen is nog meer opmerkelijk, daar later in uw relaas blijkt dat u een oom heeft die legerleider zou zijn bij de 'Skol Politio' en die uw vervroegde vrijlating uit de gevangenis bij de politie kon bewerkstellen omdat hij voor u garant stond (NPO p. 25). Van iemand die dergelijk invloedrijk contact zou hebben bij de Somalisch overheid, in casu uw oom legerleider, kan minstens verwacht worden dat hij de politie inlicht wanneer hij door Al Shabaab met de dood bedreigd wordt. Het feit dat u dit niet heeft gedaan tast dan ook verder de geloofwaardigheid van de beweerde vervolging door Al Shabaab aan."*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij wist dat loutere bedreigingen niet ernstig zouden worden genomen door de politie, omdat zij niet wisten wie achter de telefoontjes zat en dit geen prioriteit betreft, en dat hij pas toen bleek dat zijn neef betrokken was bij Al-Shabaab concrete redenen had om naar de politie te stappen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze oordeelde dat verzoekers verklaringen op dit punt niet overtuigen: "Het feit dat u wel ogenblikkelijk naar de politie stapt wanneer u ontdekt dat een familielid van u, waar u bovendien goed mee overeenkomt, banden heeft met Al Shabaab, maar niet naar de politie bent gestapt toen u zogenaamd persoonlijk doodsbedreigingen ontving, getuigt van zeer inconsistent gedrag, dat bovendien niet in overeenstemming is met uw verklaarde vrees. Wanneer u met deze inconsistentie door de protection officer werd geconfronteerd, antwoordt u dat u bij de telefonische bedreigingen niet naar de politie was gegaan omdat u toen geen bewijs had, omdat Al Shabaab u opbelde vanuit een anoniem nummer, terwijl u bij het aangeven van uw neef bij de politie wel een bewijs had, namelijk dat u met uw eigen ogen het bericht had gezien en dat u de persoon in kwestie persoonlijk kende (NPO p. 24). Deze verklaring overtuigt allerm minst. De bewijswaarde van de dreigtelefoons die u uit eerste hand hebt ontvangen, als het met eigen ogen zien van het bericht op uw neef's gsm is namelijk hetzelfde. In beide gevallen droeg u geen materiële bewijzen toe en kon de politie zich enkel baseren op uw verklaringen. Uw redenering dat u bij het aangeven van uw neef wel een bewijs had, gaat dus niet op." Dat verzoeker niet ernstig zou genomen worden door de politie als hij de dreigtelefoons van Al-Shabaab aangaf en dat de politie nooit prioriteit geeft aan dergelijke zaken, betreft louter een bewering. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij een invloedrijk contact heeft bij de Somalische autoriteiten, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij hier een beroep zou op doen om te trachten bescherming te bekomen tegen de bedreigingen van Al-Shabaab.

Verzoeker voert nog aan dat hij twee redenen had om naar de politie te stappen in het geval van zijn neef, zijnde enerzijds om de politie op tijd te waarschuwen om een aanslag te voorkomen en anderzijds om niet als medeplichtige te worden beschouwd van diens daden. De Raad merkt echter op dat dit verweer geen verklaring biedt waarom verzoeker de dreigtelefoons van Al-Shabaab aan zijn persoon niet zou aangeven bij de politie. De Raad merkt bovendien nog op dat in deze optiek redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker ook naar de politie zou gaan om hen te waarschuwen dat Al-Shabaab een aanslag plande op het districtscentrum, zoals bleek uit hun telefoons.

Gelet op de bovenstaande determinerende overwegingen, die leiden tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten door Al-Shabaab omwille van zijn werk als sportmedewerker bij het districtscentrum, is het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent de reden waarom Al-Shabaab verzoeker zou viseren, bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien nog terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker inzake zijn arrestatie door de overheid omdat hij verdacht zou zijn geweest van lid te zijn van Al-Shabaab. Het louter herhalen van zijn verklaringen hierover, kan niet volstaan om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat verzoekers verklaringen op dit punt ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker dient de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal zich baseert op pietluttigheden om zijn relaas te ondermijnen, zoals het feit dat verzoeker geen precieze tijdstippen kan geven, merkt de Raad andermaal op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij correcte, gedetailleerde en volledige verklaringen kan afleggen met betrekking tot de feiten die hem ertoe hebben geleid zijn land van herkomst te verlaten. De in de bestreden beslissing gedane vaststellingen hebben bovendien geen betrekking op details, doch wel op kernelementen van verzoekers relaas.

Verzoeker voert verder nog aan dat hij geen antwoord kan bieden op de beweegredenen van de politie om hem aan te houden nadat hij zijn neef was gaan aangeven, doch vermoedt dat dit komt omdat ook binnen de politie veel mensen samenwerken met Al-Shabaab en de politie tevens wilde uitzoeken of verzoeker niet medeplichtig was aan de plannen van zijn neef. De Raad wijst er vooreerst op dat dit *post-factum* verklaringen zijn, nu verzoeker deze redenen niet heeft aangevoerd tijdens het persoonlijk onderhoud toen hem hiernaar gevraagd werd. Bovendien betreffen dit louter hypothesen van verzoeker, terwijl in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat de politie een plichtsbewuste burger die zijn neef aangeeft omdat hij samenwerkt met Al-Shabaab en bovendien nog goede connecties heeft bij de overheid, zomaar zou aanhouden op verdenking van samenwerking met Al-Shabaab.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is dan ook pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

*“(2) Wat betreft de vermeende vervolging door de Somalische overheid, heeft u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u werd gearresteerd en gedurende 2 maanden werd opgesloten in het Howlwadag politiekantoor omdat u werd verdacht met Al Shabaab samen te werken, nadat u uw neef die lid zou zijn van Al Shabaab was gaan aangeven bij de politie.*

*Vooreerst maakte u niet aannemelijk hoe u ontdekt had dat uw neef A.I.D. voor Al Shabaab werkte. Zo bleef u ontzettend vaag over uw neef en over de omstandigheden waarin u ontdekt had dat uw neef voor Al Shabaab zou werken. Zo verklaarde u dat op een gegeven moment, de zoon van uw tante langs vaderszijde die ook uw vriend was, naar u toe kwam. U keek op zijn gsm en zag dat hij van Al Shabaab een bericht had gekregen met de vraag of hij de opdracht had uitgevoerd (NPO p. 13). Door de protection officer gevraagd wanneer dit precies was, dat u dit bericht op zijn gsm ontdekte, antwoordde u dat u het u zich niet herinnert (NPO p. 22). Het is niet geloofwaardig dat u niet kan aangeven wanneer u precies het bericht op uw neef's telefoon las en ontdekte dat hij voor AL Shabaab werkte, temeer u daarna ogenblikkelijk naar het politiekantoor zou zijn gestapt, en daarna 2 maanden in de gevangenis zou hebben doorgebracht (NPO p. 13). Ten eerste kan verwacht worden dat u zulk een ingrijpende gebeurtenis als het ontdekken van uw neef – die een Al Shabaab lid blijkt te zijn, en de daarna volgende arrestatie wel minstens preciezer zou kunnen situeren in de tijd. Ten tweede kon u wel aangeven van wanneer tot wanneer u vastzat in de gevangenis, namelijk van de 7e tot de 9e maand (NPO p. 26), maar maakte u niet de link met het moment dat u het bericht van uw neef ontdekte, wat nochtans dezelfde dag was als uw arrestatie. Ook over uw neef zelf, bleef u uiterst vaag. Gevraagd of u uw neef A.I.D. soms zag, antwoordde u bevestigend. Gevraagd hoe vaak jullie elkaar dan zagen, bleef u echter het antwoord verschuldigd en zei u dat u niet wist hoe vaak. Nochtans had u eerder vermeld dat hij uw vriend was (NPO p. 13), dus kan er wel minstens verwacht worden dat u kunt inschatten hoe vaak ongeveer u uw vrienden ziet. Ook over de reden waarom uw neef dan soms bij u thuis langskwam, bleef u uiterst vaag, zo antwoordde u dat hij gewoon langs kwam, dat hij een familielid was, dat u dacht dat hij op bezoek kwam maar hij had andere plannen (NPO p. 22). Gevraagd wanneer uw neef werd geboren, blijft u het antwoord verschuldigd. Gevraagd hoe oud hij dan ongeveer is, antwoordt u opnieuw dat u geen idee heeft. Nochtans beweerde u dat hij uw vriend was en dat hij soms bij jullie langskwam en jullie af en toe samen voetballen (NPO p. 13,22-23). Pas als de protection officer vraagt of hij ouder of jonger is als u, antwoordt u dat hij even oud is ongeveer (NPO p. 23). Het feit dat u dit niet meteen kon aangeven toen u naar de leeftijd van uw neef gevraagd werd, en dat u achteraf nota bene ongeveer dezelfde leeftijd blijkt te hebben, is dan ook niet aannemelijk. Bovendien moet worden opgemerkt, dat wanneer u door de protection officer eerder in het interview naar uw familie werd gevraagd, u noch uw neef A.I.D., noch uw oom O.M.D. vermeldt. Nochtans werd u uitdrukkelijk gevraagd of u naast de vermeldde familie (ouders, echtgenotes, broers en zussen, kinderen) nog andere familie had in Mogadishu (NPO p. 8). Hierop antwoordde u dat u enkel verre familieleden had. Door de protection officer gevraagd wie dat dan zijn die verre familieleden, antwoordde u dat u daarmee de clanleden bedoelde, mensen van dezelfde clan (NPO p. 8).*

Dat u hier niets vermeldt over uw neef A.I.D. noch over uw oom O.M.D. die beiden nochtans een centrale rol spelen in uw asielrelaas, en die beiden in uw district Howlwadag wonen (NPO p. 14), is op zijn minst opmerkelijk te noemen.

Ten tweede kon u niet aannemelijk maken dat u onmiddellijk naar het politiekantoor zou zijn gestapt, nadat u het bericht van uw neef had gezien en dat u daar vervolgens werd gearresteerd op verdenking zelf samen te werken met Al Shabaab. Uw verklaringen en handelingen bevatten namelijk verschillende inconsistenties en zijn weinig doorleefd. Zo is het toch wel een boude daad dat u uw neef A.I.D., over wie u verklaarde dat hij uw vriend was (NPO p. 13) en dat u er goed mee overeenkwam (NPO p. 23), ogenblikkelijk bij de politie ging aangeven nadat u een bericht op zijn gsm zou hebben gezien. Als u uw neef werkelijk beschouwde als een vriend, kan toch verwacht worden dat u hem met uw vaststellingen confronteert en hem de kans geeft zich te verklaren. U ging daarentegen ogenblikkelijk naar de politie zonder het eerst met iemand te bespreken (NPO p. 23). Hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat u zo was geschrokken en bang was geworden van 'die mensen' [Al Shabaab] omdat "het moment dat ze weten dat iemand zijn geheim heeft ontdekt, die persoon wordt uitgeschakeld." (NPO p. 23). Bovendien gaf u aan dat de politie zelf had opgeroepen aan de inwoners om meteen melding te maken op het moment dat ze ontdekken dat een familielid lid is van Al Shabaab. U was bang voor Al Shabaab en toch heeft u het aan de politie verteld (NPO p. 24). Het feit dat u hier zo plichtsbewust reageerde, staat in groot contrast met de nalatigheid die u vertoonde om bescherming te zoeken toen u zelf zogenaamd veelvuldig telefonisch werd bedreigd door Al Shabaab. Ook het feit dat u nog niet eens had nagedacht over het feit of de politie u wel zou geloven (NPO p.24), geeft blijk van weinig doorleefdheid. Het is immers een grote stap om uw familielid, uw vriend, aan te geven aan de politie, zonder enig materieel bewijs, en zonder er ook maar met iemand eerst over te praten.

Verder is het uiterst opmerkelijk en weinig waarschijnlijk dat de politie u, nadat u deze aangifte had gedaan, vervolgens zelf zou arresteren op verdenking van samenwerking met Al Shabaab. Ten eerste is het weinig waarschijnlijk dat de politie zomaar iemand zou arresteren die net zelf een lid van Al Shabaab komt rapporteren, temeer omdat ze volgens uw verklaringen juist hadden opgeroepen aan alle inwoners om familieleden die lid zijn van Al Shabaab meteen te komen melden (NPO p. 24). Bovendien werkte u naar eigen zeggen samen met Mohamed Hassan Gaab, een lid van de lokale overheid en districtsleider voor de jeugd in Howlwadag (NPO p. 9), en beweerde u een oom te hebben die legerleider was bij de 'Skol Politio' (NPO p. 25). Het feit dat de politie een plichtsbewuste burger die een Al Shabaab lid komt aangeven, die bovendien belangrijke connecties heeft met overheidsleden, meteen zou aanhouden, lijkt dan ook weinig waarschijnlijk en op zijn minst opmerkelijk. Daarenboven kon u niet concreet maken waarom de politie u dan precies had aangehouden. U verklaarde enkel "ik had het aan de politie verteld en de politie zei, 'wij hadden onze twijfels, maar ook over u, want u was samen met hem, we waren bezig met ons onderzoek', en dan hebben ze me aangehouden." (NPO p. 24). Toen u nogmaals door de protection officer gevraagd werd waarom de overheid jou verdacht dat u lid was van Al Shabaab, antwoordde u opnieuw in zeer vage omschrijvingen "aangezien ze mij hadden gezien met die andere man", waarmee u uw neef bedoelde, en dat dit de enige reden was (NPO p. 27). Tot slot is het weinig aannemelijk dat de politie wel u zou aanhouden en 2 maand opsluiten, maar geen stappen zou ondernemen om uw neef te arresteren. U verklaart enkel dat ze hem gingen zoeken, maar u weet niet wat er met hem gebeurd is, aangezien u vast zat (NPO p.24). Verder vertelt u dat u later had gehoord dat hij meteen weg ging, en zich schuilhield waar niemand hem kon vinden omdat hij via de familie had gehoord dat iedereen van de familie wist dat hij lid was van de groep (NPO p.25). Ook dit is uiterst opmerkelijk, aangezien u meteen na de ontdekking van het bericht op uw neef zijn telefoon naar de politie was gegaan, u er bovendien met niemand over gesproken had, en uw neef logisch gezien normaal dus nog niets kon vermoeden. Toch blijkt plots iedereen van de familie op de hoogte te zijn en kon uw neef op tijd onderduiken voordat de politie hem achterna kwam, hoewel ze van u rechtstreeks informatie hadden gekregen over uw neef.

Gelet op bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkelijk uw neef aangaf bij de politie als zijnde gelieerd aan Al Shabaab, laat staan dat geloof gehecht kan worden aan uw verklaring dat de politie u omwille van deze aangifte arresteerde en gedurende twee maanden opsloot geloofwaardig."

De bestreden beslissing oordeelde bovendien nog op pertinente en correcte wijze dat:

"Overigens moet worden opgemerkt dat tijdens een aanvullend sociale media onderzoek na het persoonlijk onderhoud, twee facebook accounts werden gevonden die er sterk op lijken te wijzen dat het uw facebook accounts zijn (zie informatie in het administratief dossier). Op een van deze accounts werd online activiteit vastgesteld in de periode waarin u volgens uw verklaringen in coma lag in het Digfer ziekenhuis (NPO p. 13-14) en in de periode waarin u volgens uw verklaringen in de gevangenis verbleef

(NPO p. 26). Wat betreft het eerste facebook account onder de naam "A.S.S." ([www.facebook.com/\(...\)](http://www.facebook.com/(...))), aangemaakt in 2013, lijkt het er sterk op te wijzen dat dit uw account is, aangezien uw foto duidelijk zichtbaar is op het profiel en de facebooknaam sterk gelijkt op uw voornaam A. (zie informatie in het administratief dossier). Bovendien zijn op dit profiel verschillende foto's zichtbaar die overeenkomen met de foto's die u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 09/06/2020 hebt neergelegd en waarop u zichzelf hebt geïdentificeerd (zie foto 3(doc4), foto 4(doc5), NPO p. 17-18). Daarnaast kan uit de informatie in de facebookaccount en de coverfoto worden opgemaakt dat de persoon van het facebookprofiel iemand is die geïnteresseerd is in voetbal en specifiek de ploeg Chelsea, wat overeenkomt met uw profiel en interesses zoals beschreven tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO p.8, 9, 17). Wat betreft het tweede facebookaccount dat werd teruggevonden onder de naam "C.S." ([www.facebook.com/\(...\)](http://www.facebook.com/(...))), lijkt het er sterk op te wijzen dat dit van dezelfde persoon is die achter het eerste facebookaccount schuilt, in casu uzelf (zie informatie in het administratief dossier). Hoewel uw foto niet te zien is op dit tweede account, gelijken de namen sterk op elkaar en is de profielfoto van C.S. (het gouden logo van Chelsea football club met "Shakriinho" erin gegraveerd) dezelfde foto als de coverfoto op het account van A.S.S. Bovendien hebben beide accounts verschillende dezelfde contacten (zoals S.A.M., A.H., A.K.M.H., S.D., M.H.H.) zoals blijkt uit een vergelijking van de posts en reacties van vrienden op beide tijdlijnen (zie informatie in het administratief dossier).

Verder is gebleken dat er online activiteit was op het facebook account "C.S." in de periode tussen 29/11/2018 en 15/05/2019, respectievelijk de dag waarop de vermeende aanslag op u en uw vader zou zijn gebeurd, en de dag dat u uit het ziekenhuis werd ontslagen. In het bijzonder vond er online activiteit plaats op facebook in dezelfde periode waarin u volgens uw verklaringen in het Digfer ziekenhuis in coma lag (NPO p. 13-14-15). Zo updatete C.S. zijn facebook coverfoto op 09 december 2018 (zie informatie administratief dossier), slechts 10 dagen na de vermeende aanslag en dit tijdens de periode waarin u volgens uw verklaringen in coma lag. Bovendien reageerde C.S. op 25 januari 2019 op een post van M.G.X. (facebookaccount van M.H.G.) waarin hij hem aansprak als "baas" (zie informatie in het administratief dossier). Daarnaast updatete C.S. zijn cover foto op 14 juli 2018, in dezelfde periode waarin u volgens uw verklaringen in de gevangenis in het Howlwadag politiekantoor zat (NPO p. 26). Hoewel u niet kon worden geconfronteerd met de vaststellingen uit het facebook onderzoek, aangezien deze informatie pas na het persoonlijk onderhoud werd teruggevonden, moet het minstens worden opgemerkt dat deze online activiteit op een facebook account, die er sterk op lijkt te wijzen dat het de uwe is, toch zeer opvallend is en verder aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen doet twijfelen."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat er drie medewerkers waren van het districtscentrum die toegang hadden tot het account van C.S., dat diende om reclame te maken voor de sportactiviteiten, en dit dus niet zijn privé-account betreft, maar dat de andere twee medewerkers toen hij zich in de gevangenis en het ziekenhuis bevond berichten hebben geplaatst op dit account. De Raad merkt echter op dat dit een blote bewering betreft, die bovendien klemmt met de inhoud van dit account. Het account van C.S. vermeldt immers dat hij verhuisd is en op dit moment woonachtig is in Brussel, België, terwijl verzoeker zich in België bevindt. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker op een account dat niet van hem persoonlijk is zou ingeven dat hij thans in België woonachtig is, terwijl niet kan blijken dat hij dit zo heeft ingegeven op zijn account A.S.S., dat volgens zijn verweer zijn persoonlijke account betreft. Verzoeker maakt dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat het account op naam van C.S. niet tevens een account betreft dat door hem persoonlijk wordt beheerd.

Het loutere feit dat de commissaris-generaal verzoeker niet confronteerde met bepaalde elementen, betekent dan ook niet dat hij zijn beslissing niet op dit element zou mogen baseren. Verzoeker had de mogelijkheid om toelichting te geven bij voormelde vaststellingen in beroep, doch de Raad merkt op dat uit het bovenstaande blijkt dat verzoekers verweer op dit punt niet kan overtuigen.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat de door verzoeker neergelegde documenten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet vermogen te herstellen. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die deze motivering kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen. Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen door de Raad:

*"Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legde u een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een certificaat van identiteitsbevestiging, twee medische documenten en een aantal foto's neer. Wat betreft de door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, kan worden opgemerkt dat zij bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. De kopie van uw geboorteakte en de kopie van een certificaat van identiteitsbevestiging bevatten louter persoonsgegevens die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. De door u neergelegde medische attesten maken enkel gewag van verwondingen in uw rechter onderarm, hand en rechter onderbeen. Het vermeldt een schotwonde in de proximale derde rechter onderarm in 2017.*

*Over deze verwondingen kan echter enkel worden opgemerkt dat u deze inderdaad heeft opgelopen, maar het attest geeft geen uitsluitend over de omstandigheden waarin u deze verwondingen precies hebt opgelopen. Een medisch attest is immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep.*

*De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. De aanhef van het attest (dd. 21/10/2019) stelt ook duidelijk "vertelt mij het volgende". Opmerkelijk is in de attesten aangegeven is dat de verwondingen in 2017 opgelopen werden, terwijl volgens uw verklaringen de feiten zich eind 2018 afgespeeld zouden hebben, wat verdere vragen oproept bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Een document is slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde hangt af van uw verklaringen en andere objectieve criteria. De littekens van uw verwondingen en de bijhorende medische attesten doen dus niets af aan het feit dat de aanleiding van uw problemen reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Wat de door u neergelegde foto's betreft, dient ten eerste worden opgemerkt dat de bewijswaarde die aan privé-foto's kan worden toegekend beperkt is, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien vertellen deze foto's enkel iets over uw interesses en activiteit als voetballer en voetballiefhebber, wat hier overigens niet ter discussie staat, maar kunnen zij niet als een bewijs worden gezien van uw beweerde vervolgingsfeiten door Al Shabaab en de Somalische overheid."*

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

*In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker afkomstig is uit Mogadishu, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld aan de hand van de veiligheidssituatie aldaar.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en geciteerd door verzoeker in zijn verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP